

GENT DE L'H ◆ Marc Recha, director de cinema, premiat per la crítica al festival de Sitges

"Vull mostrar l'aspecte agredolç de l'existència"

PILAR GONZALO

L'arbre de les cireres ha rebut dos premis, a Sitges i a Suïssa. Els guardons són una recompensa per la feina ben feta?

Crec que són necessaris. Un festival de cine és un catàleg de pel·lícules; la crítica especialitzada les veu i crea un estat d'opinió que permet tenir una millor o pitjor carrera comercial. S'ha de relativitzar la seva importància i ser conscient que són necessaris per a la promoció de la pel·lícula.

En tot cas, poden condicionar la carrera d'un director?

Si les crítiques són nefastes, poden ser perjudicials. Però moltes vegades no es així perquè el cine és una indústria i els productors necessiten gent que dirigeixi. En el meu cas, es tracta d'un cine fet d'una manera molt voluntària, molt de tirar endavant un projecte molt complex però que ha reeixit.

Què vols reflectir en el teu cinema?

Vull allunyar-me de les formes manieristes, dels conceptes més estètics i centrar-me en la vessant més humana, en les petites alegries i misèries, en aquest agredolç que és l'existència. Vull humanitzar els personatges, mostrar les coses més senzilles. Però crec que una cosa important és que la gent vagi al cinema i que sàpiga que hi ha un cine diferent.

Com està funcionant la pel·lícula?

Es va estrenar el dia 16 al cinema Verdi i està funcionant bastant bé, tenint en compte el tipus de cinema de què es tracta i que està fet

BIOGRAFIA

Als vuit anys volia fer cine

Marc Recha va néixer a la clínica Can Gajo, ara despareguda. "No fa gaire vaig anar a veure a la meva àvia i em vaig espantar en no veure l'edifici, vaig pensar, ja està, ja no he nascut". Fins els 18 anys va viure a Can Serra. Després es va instal·lar a París durant un temps. La seva professió l'ha portat a viure a molts llocs diferents.

"El fet que la gent no sap és que tots els meus curt-metratges els he rodat a L'Hospitalet. La ciutat té una cosa molt bona, és com un gran plató vivent". Ja de petit, Marc anava molt al cine i a partir dels 15 visitava la filмотeca de Barcelona i el cine-club. "Als 8 anys tenia clar que volia fer cine i als 12 vaig començar a fer coses amb una càmera de super 8."

Sobre la fama Marc diu: "és purament circumstancial, és necessària per explicar que estàs fent. A vegades es dur perquè entres en el mercat salvatge, però el més important és informar a l'espectador i qui vulgui anar a veure la pel·lícula, que hi vagi".

HELENE CASSUS

Marc Recha està satisfet amb l'acollida que el públic ha dispensat a la seva pel·lícula

amb gent i mitjans d'aquí. La pel·lícula està tenint una bona acollida i un bon suport dels mitjans de comunicació, perquè s'ha entès.

Explican's l'argument.

Va emergir d'un viatge que vaig fer l'any 93 a la vall de Gallinera, al sud de València. Em va impactar el seu paisatge prepirinenc i em vaig mig instal·lar. Al final decidí fer una pel·lícula i se'm va ocórrer introduir 13 personatges, 13 històries que neixen a l'ombra d'un paisatge que les configura, marcant un tempo pausat, contemplatiu.

Les històries estan vehiculades a través de la vida d'un metge jove que fuig de la gran ciutat per substituir un col·lega que s'ha jubilat. Les històries es van entrelaçant les unes amb les altres.

El teu primer llargmetratge, El cielo sube, estava basat en un llibre d'Eugeni d'Ors. En aquest el guió es teu.

Quan vaig decidir rodar la meua primera pel·lícula encara no tenia massa idea d'escriure guions i vaig pensar que seria més fàcil fer una adaptació. Amb *L'arbre de les cireres* ha estat diferent, era una his-

tòria que jo volia explicar. Està feta d'una manera fragmentària, de coses petites, de vies que es van entrelaçant com un trencaclosques.

Quins projectes tens pel futur?

Amb el mateix productor, Antonio Chavarrías, estem preparant una història que rodarem, si tot va bé, l'any que ve. Mentrestant continuo donant classes a la facultat. Però el meu tipus de treball no suposa començar des de zero, quan acaba una pel·lícula ja tinc al cap tres o quatre guions.

TEPEKAS I QUINDEREQUES, ART CONTEMPORANI A L'ESCOLA

Y estaban felices. Lluís Rodríguez.

Cuando llegue tu madre bajas al parque. Ruth Mayo.

Pero al cabo de media hora fue a la tienda a comprar chuches. Mireia Jansana.

Le caía la cabeza. Sergi Prieto.

Era muy mala. Mireia Cruz.

Y fue feliz porque era millonario. Abraham Pisa.

L'HOSPITALET finaliza en este número la publicación de las frases que los alumnos de 3º de primaria del colegio Prat de la Manta han compuesto para el proyecto pedagógico *Arte e idea* del Taller Pubilla Kasas.

Rogelio López Cuenca expone en la Tecla

ROSA SALGUERO

El artista malagueño Rogelio López Cuenca ha inaugurado la primera muestra de la temporada en el Centro Cultural Tecla Sala. Bajo el título de *NoWhere* se presentan fotografías, pinturas, vídeos, textos y otros formatos con un mismo tema de fondo, los viajes y la ciudad de L'Hospitalet. Estas creaciones están acompañadas por un conjunto de obras resultado del Taller Quam'98 que ha dirigido el propio López Cuenca. La exposición se clausurará el 22 de noviembre.

NoWhere es una instalación especialmente concebida para L'Hospitalet. Sus obras se han colocado tanto en la Sala Molí —la única en funcionamiento actualmente debido a las reformas que se están realizando en el centro cultural— como en el espacio urbano circundante, sobre vallas publicitarias, cabinas telefónicas y banderolas de la vía pública. Este concepto del espacio de exposición es una constante en la trayectoria de Rogelio López Cuenca quien insiste en romper los límites conven-

JUAN VALGÁNÓN

López Cuenca reflexiona sobre L'H y el concepto de viaje

cionales de las salas museísticas en busca de nuevas maneras de leer su arte.

La muestra tiene como tema, por un lado, la idea de viaje, turismo, exilio y emigración, y por otro, L'Hospitalet, una ciudad en la que el artista descubre un pasado obrero y anarquista. Esta historia colectiva le induce a reflexionar sobre conceptos como la hospitalidad, la integración de culturas o la transformación constante del municipio. Rogelio López Cuenca, filólogo y poeta, utiliza un hábil manejo del lenguaje e imágenes de los medios de comunicación para realizar una crítica irónica y poética del entorno cotidiano.

López Cuenca ha dirigido en los dos últimos años el taller Quam que la entidad H. Associació per a les Arts Contemporànies ha desarrollado en la Tecla Sala. El objetivo de este programa de investigación de carácter itinerante es promocionar nuevas generaciones de artistas. El resultado de la convocatoria de 1998, siete obras de diferentes alumnos, se expone también hasta el día 22 en la Tecla.